

Η ΚΑΣΤΑΛΙΑ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΙΩΣ ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΣΤΙΓ-
ΜΑΤΙΚΗΣ ΝΟΗΣΕΩΣ.

(Συνέχεια και τέλος ὅρα φυλ. β').

Περίεργος πράξις Οὐράγγ-Οὐτάγγ ἐξ εὐφυίας προερχομένη.

Ὅταν οὗτος εὐρίσκετο κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ κελλίου του προσεπάθει νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἵνα κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ μὲ τὴν χεῖρα τὸ κλεῖθρον καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀνέβαινεν ἐπὶ τινος σκίμποδος, εὐρισκομένου πλησίον αὐτῆς. Ὁ φύλαξ αὐτοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ τοῦτο, ἀφῆρσεν ἐκεῖθεν τὸν σκίμποδα·

ἀλλ' ὁ πονηρὸς Οὐράγγ-Οὐτάγγ ἔλαβεν ἕτερον σκίμποδα, τὸν ἔφερε πλησίον τῆς θύρας, ἀναίβῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξετέλεσεν οὕτω πάλιν τὸν σκοπὸν του.

Οὐδεὶς εἶχε διδάξει τὴν πράξιν ταύτην εἰς τὸν Οὐράγγ-Οὐτάγγ, ἀλλ' οὐδὲ εἶχεν οὗτος ἶδει ποτὲ τινα ποιοῦντα τοῦτο· ἐκ

τῆς ἰδίᾳς αὐτοῦ πείρας ἐνόησεν ὅτι ἀναβαίνων οὕτω θέλει φθάσει μέχρι τοῦ κλείθρου· παρατηρῶν δὲ τὸν φύλακα αὐτοῦ, ὅταν οὗτος ἐκείνῃ τοὺς σκίμποδας, ἔμαθεν, ὅτι οὗτοι ἦτο δυνατόν νὰ μεταφερθῶσιν ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος.

Ταῦτα δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὴν μεγίστην τοῦ Οὐράγγ-Οὐτάγγ εὐφυΐαν.

Ἔτεραι πράξεις ἐξ εὐφυΐας προερχόμεναι.

Κύων τις τεθεὶς ὡς φύλαξ εἰς ἀγροτικὴν τινα οἰκίαν, εἶχε κατορθώσει νὰ ἀφαιρῇ τὴν νύκτα ἐκ τοῦ λαιμοῦ του τὸν κλοιόν, νὰ τρέχῃ εἰς τὰς γειτονικὰς ἐξοχὰς πρὸς θήραν προβάτων, εἴτα νὰ πλύνῃ τὸ αἵματομένον αὐτοῦ στόμα εἰς τὸν ποταμόν, καὶ νὰ ἐπανέρχεται περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, νὰ θέτῃ τὸν λαιμόν του ἐντὸς τοῦ κλοιοῦ, καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἵνα μὴ δώσῃ οὕτω τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ τῆς κακῆς αὐτοῦ πράξεως.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας κατασκευάζουσι περιφράγματα διὰ τοὺς ἀγροὺς κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Λαμβάνουσι μακρὰ ἱκρίωματα 16 ποδῶν ὕψους, τῶν ὁποίων, τὸ μὲν ἓν ἄκρον λήγει εἰς αἰχμὴν τὸ δὲ ἕτερον εἰς κεφαλὴν τεσσάρων δακτύλων πᾶχους· πᾶσσαλοι δὲ, ἔχοντες τέσσαρας ὀπὰς, ἀπεχούσας ἕνα πόδα ἢ μία ἐκ τῆς ἄλλης, παραλαμβάνουσιν εἰς ἐκάστην ὀπὴν τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἱκρίωματος, οὗτινος ἡ αἰχμὴ λήγει εἰς παρακείμενόν τινα πᾶσσαλον, ὅπου ἐνοῦται μετὰ τῆς αἰχμῆς ἐτέρου πασσάλου.

Τὰ περιφράγματα ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, λύνονται εὐκόλως ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, τὰ δὲ ζῶα δὲν δύνανται νὰ τὰ ρίψωσιν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες σχεδὸν οἱ ἀγροὶ εἰσὶν οὕτω περιπεφραγμένοι, διὰ τοῦτο ἀφίνουσι τὰ ζῶα ἐλεύθερα.

Δάμαλις τις ἔθετε τὰ κέρατα αὐτῆς μεταξὺ δύο ἱκρίωμάτων κατὰ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ ἀνωτέρου, ἀπώθει αὐτὸ πρὸς τὸ λεπτότερον μέρος, ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν, ὥθουσα ὀλίγον τὸ ἱκρίωμα, τοῦ ὁποίου ἢ εἰς ὅξυ λήγουσα ἄκρα ἐπιπτεν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῆς βάρους. Ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν ἔρριπτεν οὕτω τοὺς τέσσαρας φραγμοὺς καὶ ἤνοιγε μεγάλην θύραν, ἐξ ἧς ἐξήρχετο ἅπανα ἡ ἀγέλη, ἥτις ἠφάνιζε τὰς ἐκ σίτου καὶ ἀραβοσίτου σπαρμένας πεδιῖδας.

Ἡναγκάστησαν νὰ περιορίσωσι τὴν δάμαλιν, κλείσαντες αὐτὴν, ἀλλ' αἱ λοιπαὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὕτη ἦτο κεκλεισμένη καὶ τὴν ἐκάλουν διὰ τῶν μυκηθμῶν των. Ἄν ποτὲ κατάρθωνε νὰ λύσῃ τὰ δεσμὰ αὐτῆς, ἔτοεχε πάραυτα πρὸς τὰς φίλας τῆς, αἵτινες ἐδείκνυνον διὰ πηδημάτων καὶ διαφόρων ἄλλων κινήσεων τὴν χαράν των.

Ἔτερον παράδειγμα εὐφυΐας.

Παρὰ τὴν θύραν ξενοδοχείου τινος εἰς Νιβερναϊόν ὑπῆρχε ποτὲ ξελασπωτῆς ἔχων κύνα οὐλότριχα, οὗτινος ἡ εὐφυΐα συνίστατο εἰς τὸ νὰ εὐρίσκη ἔργασίαν εἰς τὸν Κύριόν του κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

Ἔθετε τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐντὸς βορβορίου, εἴτα δι' αὐτῶν ἐλάσπωνε τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἠναγκάζοντο νὰ προστρέχωσιν εἰς τὸν ξελασπωτὴν. Ἐνόσω οὗτος ἠργάζετο, ὁ κύων ἡσυχος, ἐκάθητο πλησίον του, ἀλλ' ὅταν ὁ κύριός του ἔμενεν ἄνευ ἐργασίας, ἐπανελάμβανε τὴν τέχνην του, καὶ τοῦτο ἐγίνετο πάντοτε.

Ἀγγλὸς τις εὐρισκόμενός ποτε εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, εἶχεν ἀκούσει περὶ τοῦ εὐφυοῦς αὐτοῦ κυνὸς, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ· μόλις τὸν εἶδε καὶ πάραυτα προσέφερε 15 λουδοβίκεια διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ. Ὁ ξελασπωτῆς θαμβωθεὶς ἐνώπιον τοῦ λάμ-

ποντος χρυσίου, ἐπώλησε τὸν κύνα. Ὁ κύων δέσμιος μετεφέρθη τὴν ἐπιούσαν εἰς Λονδίον.

Ὁ ξελασπωτὴς μεταμεληθεὶς ἐλυπεῖτο μεγάλως διὰ τὴν στέρησιν τοῦ φιλάτου αὐτοῦ συντρόφου. — Ὡς χαρὰ ἀνέλπιστος! τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, ὁ κύων ἐφάνη ἔξωθεν τοῦ ξενοδοχείου καταλασπωμένος καὶ λασπόνων τοὺς πελάτας αὐτοῦ μετὰ πλειοτέρας τέχνης.

Ὁ Κύριος Bory de Saint-Vincent, ὅστις διηγείται τοῦτο, λέγει, ὅτι ὁ κύων ἀναχωρῶν, παρετήρησε, φαίνεται, ὅτι ἀπεμακρύνοντο ἐκ τῆς Γαλλίας, λαμβάνοντες μίαν τινὰ διεύθυνσιν, εἴτα εἶδεν ὅτι μετέβησαν εἰς ἀτμόπλοιον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἄλλην ἀτμάμαξαν. Ὁ κύων, λέγει, διευθύνθη φαίνεται εἰς τὸ κατάστημα τῶν ἀτμαμαζῶν, εἶδε μίαν, ἴσως τὴν ἰδίαν, ἥτις ἐλάμβανε τὴν ἀντίθετον ὁδὸν, δηλαδὴ διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος, ἐξοῦ εἶχεν ἔλθει, τὴν ἡκολούθησεν, ἔφθασεν εἰς Δουβρον, ἐκεῖ εἶδεν ἀτμόπλοιον, εἰσῆλθεν, ἔφθασεν εἰς Καλαί, ἐκεῖθεν πάλιν εἰσῆλθεν εἰς ἀτμάμαξαν καὶ ἀφίχθη εἰς Νιβερναϊόν. Ὁ κύων εἶχεν ἐννοήσει, φαίνεται, διὰ τῆς εὐφύας αὐτοῦ, ὅτι διὰ τὰ ἐπανέλθη ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἐξ ἧς εἶχεν ἔλθῃ.

Ὁ Λερουά λέγει, ὅτι τὰ ζῶα δύνανται νὰ μετρήσωσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου.

Πολλὰ ζῶα τρώγουσι κατὰ προσδιορισμένην ὥραν, ἥτις ἀλλάσει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου οἱ Φασιανοὶ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ δάσους τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς· τὸ ἐσπέρας ἐξέρχονται ἀκριβῶς μετὰ τῆς πέμπτης καὶ ἑκτῆς ὥρας, δειπνοῦσι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἴτα ἐπανερχονται εἰς τὸ δάσος τῶν διὰ τὰ ἀναπαυθῶσιν.

Δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ

μετρώσιν, ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ὥρας, ἐπειδὴ ὠθοῦνται ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ πληρώσωσι τὸν στόμαχον αὐτῶν, ἐξέρχονται.

Καὶ οἱ λαγωοὶ, κατὰ τὸ θέρος, ἐξέρχονται συνήθως ἐκ τῆς ὑπογείου αὐτῶν φωλεᾶς, ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διαμένουσιν ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς μικρὸν μέρος τῆς νυκτός, ἐγείρονται δὲ πάλιν περὶ τὴν ὀγδόην ἢ ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας. Ἀν ἐνίοτε, βλέπωμεν αὐτοὺς ἐξερχομένους περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ εἰς ἄλλας ἐκτάκτους ὥρας καὶ τρώγοντας μετὰ βίας, ἀν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν φαίνονται ἥττον δειλοὶ καὶ προφυλακτικοί, εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐπαπλεῖται ἐροχὴ. Τοῦτο δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν εἰμὴ εἰς αἴσθημά τι, τὸ ὁποῖον εἶχον ἄλλοτε αἰσθανθῇ, καὶ τοῦ ὁποίου ἐνθυμοῦνται τὴν ἐντύπωσιν.

Οἱ κυνηγετικοὶ κύνες προαγγέλλουσι τὴν ὥραν τῆς θήρας μὲ κραυγὰς ἀνυπομονησίας. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως δηλοῦται διὰ τῆς μεγαλητέρας χαρᾶς. Οὗτοι δυσκόλως δύνανται νὰ καθησυχάσωσιν ὅταν ἴδωσι τὸν κυνηγὸν μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου νὰ τοῖς ἐνθυμίζῃ τὴν προηγουμένην αὐτῶν διασκέδασιν, ἧς διατηροῦσι τὴν μνήμην.

Τὸ ὀρμέμφυτον τὸ ὀδηγοῦν
τὰ ζῶα εἰς τὸ νὰ προβλέ-
πωσι τὸν κίνδυνον.

Ὅταν ὁ ἐλέφας ἴδῃ ἄνθρωπον δὲν τὸν βλάβηται ἀλλ' οὐδὲ φοβεῖται αὐτόν· ἀν ὅμως ἴδῃ τὰ ἔχνη ἀνθρώπου πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον, τρέμει ὑπὸ φόβου μὴ ὑπάρχῃ ἐνεδρά τις. Σταματᾷ πάραυτα, παρατηρεῖ περίεξ αὐτοῦ, δίδει τὴν εἰδήσιν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τίθενται κατὰ σειρὰν καὶ ἐτοιμάζονται οὕτω εἰς πόλεμον. Οὗτοι αἰσθάνονται μακρόθεν ἐκ τῆς ὁσμῆς τὸν ἄνθρωπον.

Οἱ λαγωοὶ περὶ τὴν φωλεάν αὐτῶν θέτουσι φύλακας, οἵτινες, ὅταν διὰ τῆς ὁσμῆς

μῆς ἐνοήσωσι τὸν κυνηγὸν, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν φωλεάν καὶ εἰδοποιοῦσι τοὺς λοιποὺς λαγωούς, οἵτινες δὲν ἐξέρχονται, εἰμὴ ὅταν ὑποθέσωσιν ὅτι παρήλθεν ὁ κίνδυνος.

Φιλοστοργία.

Τὸ θῆλυ αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτοῦ. Οὔτε ὁ μεγαλήτερος κίνδυνος δύναται νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ. Ρίπτεται ἐντὸς τοῦ πυρὸς διὰ νὰ σώσῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Τὸ θῆλυ τοῦ κύκνου προφυλάττει νύκτα καὶ ἡμέραν τὰ νεογνά αὐτοῦ ὑπὸ τὰς πτέρυγας του, ὁ δὲ πατὴρ εἶναι πάντοτε ἕτοιμος νὰ τὰ ὑπερασπίσῃ ἐναντίον πάσης προσβολῆς. Ἡ γενναϊότης του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶναι μεγίστη· καὶ ἐνθ' συνήθως εἶναι πρῶτος. τότε γίνεται θηριώδης καὶ μακρός.

Ἡ ἀηδὼν περιποιεῖται μετὰ μεγίστης στοργῆς τὰ νεογνά αὐτῆς. Τὸ ἄρρεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παύει ἀπὸ τοῦ νὰ κελαδῇ φοβούμενον μὴ διὰ τοῦ κελαδήματός του ἀνακαλύψῃ τὴν φωλεάν αὐτοῦ καὶ βλάβῃσι τὰ τέκνα του. Ὅταν ἴδῃ τινὰ πλησίον τῆς φωλεᾶς του, ἔρχεται εἰς τὸ ἀνοίγμα αὐτῆς καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ, ἐξακολουθεῖ δὲ φωνάζον ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος.

Ἡ ἀγάπη, ἣν αἰσθάνονται αἱ περιστεραι ὑπὲρ τῶν νεογνῶν αὐτῶν, ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὰς εἰς ἀποστολὴν γραμμάτων· πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θέτουσι τὸν περιστερεῶνα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ περιστέρα ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν· εἴτα κρεμῶσι διὰ ταινίας τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς περιστερᾶς, ἥτις ἐπανερχεται ἀμέσως εἰς τὰ τέκνα της, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ταύτην. Πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρίσθησαν τὰς περιστερὰς εἰς ἀποστολὴν γραμμάτων.

Πόσον ἡ εὐχαρίστησις εἶναι ἐξωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ θήλεος, ὅταν βλέπῃ τὰ νεογνά αὐτοῦ, λαμβάνοντα τὴν

τροφήν, περὶ ἧς ἐφρόντισε μὲ τὴν μητρικὴν αὐτῆς ἀγάπην.

Ὅταν τὰ νεογνά αὐτῶν ἀποθάνωσιν ἢ ἀπολεσθῶσιν, ἡ θλίψις των εἶναι ἀπεριγραπτος.

Πρὸ τίνος καιροῦ εἶχομεν ἰδεῖ ἰδίους ὁμασι, κύνα τινὰ θήλειαν, ἧς εἶχον φονεύσει τὰ δύο αὐτῆς τέκνα· δύο δλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔφαγεν, ἀλλ' ἐκάθητο καὶ παρετήρει αὐτὰ μετὰ φανεράς θλίψεως. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν, γοεροὶ στεναγμοὶ ἐζήρχοντο ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ αὐτῆς στήθους.

Συνδρομὴ ἀμοιβαία.

Τὸν πόδα χελιδόνος εἶχε δέσει τις μὲ τὴν ἄκραν ταινίας, ἧς ἡ ἑτέρα ἄκρα ἦτο δεδεμένη εἰς τὰς κιγκλίδας παραθύρου τινός. Αἱ φωναὶ τῆς ἡνάγκασαν πλῆθος χελιδόνων νὰ τὴν πλησιάσωσιν, αἵτινες λυπηθεῖσαι διὰ τὸ ἀπροσδόκητον συμβάν, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν φίλην των, ἤρχισαν καὶ αὐταὶ νὰ φωνάζωσι. Μετ' ὀλίγον, σκεφθεῖσαι, εὗρον τὸ μέσον νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν σύντροφον αὐτῶν, τὸ δὲ μέσον ἦν τὸ ἐξῆς:

Ὅλαι αἱ παρευρεθεῖσαι χελιδόνες, ἤρχοντο κατὰ σειρὰν καὶ ἐκτύπων ἐκάστη διὰ τοῦ ῥάμφους της τὸν κόμβον τῆς ταινίας πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· τὰ κτυπήματα ἐπανελήφθησαν πολλάκις, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ ταινία ἦν λελυμένη καὶ ἡ χελιδὼν ἐλευθέρα.

Ἔρως.

Αἱ περιστεραι αἰσθάνονται μεγίστην ἀγάπην ὑπὲρ τοῦ συντρόφου αὐτῶν· ἡ δὲ σεμνότης εἶναι τὸ πρῶτον αὐτῶν προτέρημα.

Ἡ ἀπιστία παρ' αὐταῖς εἶναι ἄγνωστος. Πιστὸν εἰς τοὺς σύζυγικούς δεσμούς, ἕκαστον ζεύγος ζῇ ἰδιαίτερος· οὐδεμία περιστέρα ἐγκαταλείπει τὴν φωλεάν αὐτῆς. Ὅταν ἡ περιστέρα ἴδῃ ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς

Ἡ γλῶσσα τῶν ζώων.

Τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ
τὸ τὸ τὸ τσιραδινγ!

Τσι σι σι τσι σι σι σι σι σι σι,
 Τσόρρε τσόρρε τσόρρε τσόρρσι,
 Τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν
 τσάτν τσί

Δλò, δλò, δλò, δλò, δλò, δλò, δλò, δλò,
 δλò :

Κούιοο τρρρρρρρρίττ.

Λου λου λου λυ λυ λυ λι λι λι λι,

Κούιο δίδλ λι λούλυλι.

Χά γκούουρ γκούουρ κούι κούιο !

Κούιο κούου κούου κούου κούι κούι κούι
 κούι γι γι γι.

Γόλλ γόλλ γόλλ γόλλ γία λουδούδουα.

Κούι κούι χόρρ χά διά διά δίλλι !

Έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς
 έτς έτς έτς έτς έτς.

Τουάρρο τρροστέχουα.

Κούια κούια κούια κούια κούια κούια
 κούια κούια.

Κούι κούι κούι ίο ίο ίο ίο ίο ίο κούι.

Λά λύλε λόλο δίδι ίο κούια.

Ίγκε γκè γκαύ γκè γκè γκè γκè γκè
 κούιου τσίο τς έπι »

Περὶ τῆς Ἀηδόνος ὁ Πλίνιος λέγει, « Ἡ
 » μελωδία τοῦ κελαδημάτων της φαίνεται
 » ὅτι εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μεγάλης μου-
 » σικῆς σπουδῆς! τὸ κελαδῆμα αὐτῆς ἔ-
 » φθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τελειότη-
 » τος: Ἀαμπρὺς καὶ διαρκῆς τοῦ φάρυγγος
 » ἤχος, ποικιλωδία, κρούσεις ζωηραὶ καὶ
 » ἑλαφραὶ, ταχέα ἀλλεπάλληλα λυγίσμα-
 » τα, ἐπαναλήψεις παρατεινόμεναι, μι-
 » κρὰὶ παύσεις ἀπροσδόκητοι, ἐνίοτε ἀ-
 » πλοῦν τι ψιθύρισμα· τότε ἡ ἀηδὼν ἐμι-
 » λεῖ καθ' ἑαυτήν. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ὅτε μὲν
 » εἶναι πλήρης, ἄλλοτε σοθρὰ, ὀξεῖα,
 » διαρκῆς καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ εὐκαμψία
 » τοῦ φάρυγγος της, ὥστε δύναται νὰ
 » κελαδήσῃ μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν
 » καθ' ὅλους τοὺς τόνους. Τοσοῦτο λεπτόν
 » ὄργανον παράγει ἤχους, οὓς ὁ ἄνθρω-
 » πος μόλις κατάρθωσε νὰ παραγάγῃ διὰ
 » τῶν ἐντελεστέρων μουσικῶν ὀργάνων,
 » ὥστε οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι ἐ-

» κείνος, ὅστις ἔφαλλεν ἐπὶ τοῦ στόματος
 » τοῦ Στησιχόρου (α) παιδίου ὄντος, εἶχε
 » προαναγγεῖλαι δι' ἀλανθᾶστου οἰωνοῦ
 » τὴν ἡδύτητα τῆς ποιήσεώς του. Καὶ μὴ
 » νομίστητε ὅτι ἡ τέχνη τοῦ κελαδεῖν δὲν
 » εἶναι γνωστὴ εἰς τὰ πτηνὰ ταῦτα: Ἐ-
 » κάστη ἀηδὼν ψάλλει διαφόρους ἤχους,
 » οἱ δὲ ἤχοι οὗτοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοὶ εἰς
 » πάσας τὰς ἀηδόνας· ἐκάστη ἔχει τοὺς
 » ἰδικούς της. Ἀμιλλῶνται, τίς νὰ κελα-
 » δήσῃ καλῆτερα· πολλάκις ἡ νικηθεῖτα
 » χάνει καὶ τὴν ζωὴν, διότι δὲν παύει
 » ψάλλουσα μέχρις ὅτου ἐκπνεύσῃ. Αἱ νε-
 » ὤτεροι ἀηδόνες σπουδάζουσι τοὺς ἤχους,
 » οὓς θέλουν νὰ μιμηθῶσιν· ὁ μαθητῆς
 » ἀκροάζεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐ-
 » παναλαμβάνει τὸ μάθημα αὐτοῦ, παύει
 » διὰ νὰ ἀκροασθῇ καὶ πάλιν. Ὅταν προ-
 » σέξῃ τις καλῶς, βλέπει ὅτι ὁ διδάσκα-
 » λος ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ μαθητῆς διορ-
 » θώνει τὰς ἑαυτοῦ ἐλλείψεις. Διὰ ταῦτα
 » πάντα, αἱ ἀηδόνες πωλοῦνται ἀντὶ πολ-
 » λῶν χρημάτων· ἐπωλήθη μία ἀντὶ ἑξ-
 » χιλιάδων στατήρων (1,350 φράγ.)· εἶναι
 » ἀλκυὼς ὅτι τὸ χρῶμα τῆς ἀηδόνος ἐκείνης
 » ἦν λευκόν, τὸ ὅποιον εἶναι σπανιώτατον·
 » ἡ ἀηδὼν αὕτη εἶχε δοθῇ ὡς δῶρον εἰς
 » τὴν Ἀγοριππίνην, τὴν σύζυγον τοῦ Αὐτοκ-
 » κράτοτος Κλαυδίου. »

(α) Περίφημος λυρικός ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν
 Σικελίᾳ ἡμέρας, σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου, καλούμενος
 πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ μετεβύθ-
 μισε τοὺς σκηνικούς χορούς. Λέγεται ὅτι σатурίσας
 τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ἐατρεῦθη δὲ, ἀπὸ ἑγγραφῆν
 ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ἔθεν καὶ ἡ παροιμία: « Παλι-
 γφιδίαν ἄδειν ». ἤκμασε τὸ 626 Π. Χ. Ἀπέθανε δὲ
 ὑγδοκοντούτης ἐν Κατάνῃ. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ
 διεσώθησαν τινὰ μόνον ἀποσπάσματα.